

Про побут, активну молодь, один день із життя

Калинівка - це село в Степанській територіальній громаді. Тут проживають трохи більше семисот людей. Є школа, дитячий садок, фельдшерсько-акушерський пункт і два магазини. Як змінилося село протягом 30 років, хто з молоді активно допомагає розвивати Калинівку та чому найбільший фермер у селі не може знайти помічників - дізнавалися «Сарненські новини».

Пенсіонерка Калинівки Надія Пахонівна.

«Якщо не розвиватися тут, на місці, то далі буде гірше...»

81-річна корінна жителька Калинівки Надія Пахонівна розповідає, що основною проблемою в селі є безробіття. І прогнозує - далі буде лише гірше:

- Раніше працювала у школі техробітницею. Зараз уже на пен-

Ольга ГОЖА розповідає про життя в селі.

сії. Звичайно, державної виплати не вистачає, тому, як і більшість жителів, змушені тримати господарство. Поки справляємося, а молодь уже не хоче так працювати. Виїжджають за кордон, і все. Колись на всіх полях у селі та за його межами щось садили. Землі не вистачало. А зараз лише пустирі. Я, звичайно, людина поважного віку, але розумію - якщо не розвиватися тут, на місці, то далі буде гірше й гірше в нашій державі жити.

Життя з природою і господарством

Ольга Гожа проживає в Калинівці 55 років. Жінка каже, що за 30 останніх літ село змінилось, і не в кращий бік. Адже зник потужний колгосп-мільйонник, а альтернатива в стабільній роботі не з'явилася:

- Після розвалу Союзу з колгоспу створили фермерський кооператив. Зараз там ще декілька корів залишилось, і на тому все. Нові агрохолдинги зернові не сіють. Через це хліб постійно дорожчає. Всі намагаються посадити щось, щоб швидко продати в Європі й отримати прибуток: кукурудзу, сою, ріпак. Виїмають із України буквально всі соки. До чого це воно дійде - не знаю. Зараз у нашому селі на весну якщо 30 корів набереться, то буде добре. Це навіть соромно рівняти з тим, як було раніше. Хоча тут немає нічого дивного. Абсолютно закономірний процес. Села вмирають. Багато молодих хлопців виїжджають у Польщу, Росію. Там працюють і, по суті, мешкають роками. А тут, удома, дружина з дітьми лишається і змушена

жити на перерахування чоловіка. В нас же роботи немає.

Пані Ольга розповідає, що село повністю залежить від центру громади - Степаня. Через невелику відстань жителі можуть їздити в роботу, у лікарню, а діти навчатися:

Попри нарікання жінка на запитання, чи хотіла б переїхати з Калинівки, однозначно відповідає: «Ні». Каже, тут найголовніше - це природа:

- Ще коли Степанський санаторій мав статус всесоюзного, до нас 17 разів приїздила на відпочинок сім'я із Сімферополя. Вони були вже як рідні. Питаю: «Чому ж ви до нас постійно їдете? У вас же там є море». А вони навіпаки, кажуть, що це в нас, на Поліссі, найкраща природа: ліси, поля, ріки. То ось ця наша особливість малої Батьківщини ще поки залишилась - неймовірна природа.

Активна молодь села

Молода продавчиня одного з двох калинівських магазинів Надія Буйняк теж погоджується, що для села найбільша проблема - це безробіття. Через це багато молодих людей не бачать перспективи й змушені виїжджати на заробітки. Однак є й ті, хто залишається і намагається розвивати Калинівку:

- У нас дуже гарне село. І є люди, котрі завжди намагаються його зробити кращим. Наприклад наша активістка Ольга Жданюк. Вона збирає команду молодих людей і ми разом або організуємо суботник, або до Дня села різні акції проводимо, допомагаємо сім'ям ветеранів. Також нещодавно колядували в односельців, а всі гроші підуть на фарбування бордюрів.

У сільському магазині.

- Ми до Степаня прив'язані. Там більше перспектив. Але ж порівняно з тим, що було раніше, то теж все по trochu занепадає. Лікарню оптимізують, а значить, штат скорочуватимуть або переводитимуть на 0,5 ставки. Інші бюджетні установи - те ж саме, а «приватники» не хочуть нічого відкривати, бо не вигідно. Я працюю в санаторії Степаня. Він єдиний, що ще функціонує нормально. І це лише завдяки нашій директорці Ларисі Міколаївні.

агробізнес і дилему роботи: села Калинівка

Урок української мови.

то і господарство на старості не тримав би, а десь, може, відпочивав би в Туреччині, - жартує пенсіонер. - Ну самі посядуть, у мене є газове опалення, яке за власні кошти проводив, але газом тепер користуватися не можу, бо комуніальні виходять більше ніж моя пенсія. Це ж несправедливо. Тому й живемо, як у селі - все мусим мати своє.

у селі є трохи більше 700 людей. А більш-менш толкові робітники вже або на заробітках у Польщі, Росії, Америці, або стали алкоголіками. Це

У школі

У Калинівській філії Степанського ліцею навчання організоване з першого по четвертий клас. Тут налічується 34 учні. Завідувачка закладу Ірина Чуприна провела, зважаючи на розмір будівлі, невеличку екскурсію. У філії є всього 4 класи. Усі стилізовані під вимоги НУШ, а як спортивний залу використовують коридор:

- У нас у приміщенні завжди тепло, охайно. Дітей на навчання підвозить шкільний автобус. Єдина проблема - не було внутрішньої вбиральні. Але ось саме зараз там проводимо ремонт і, по суті, вже на фінішній прямій. Це взагалі супер.

Для фермерів підтримка від держави є - немає кому працювати

Степан Денисюк - найвідоміший господар Калинівки. Чоловік має приватну ферму, де налічується понад 50 голів великої рогатої худоби. - Ви думаєте це багато? Ні. Можна набагато більше. Але є одна проблема - немає кому працювати. У нас

Місцевий фермер Степан ДЕНИСЮК.

дуже велика проблема. Я ж не можу посадити за кермо трактора людину, яка не вміє їздити чи в такому стані, що забула, як передачу переключити. І якщо щось станеться - відповідати буду я особисто. Тому покладаюся лише на дітей і дружину.

Степан Денисюк розповідає, що для фермерського бізнесу в Україні створені всі умови. Головне мати бажання:

- Це може прозвучати дивно, але є ще при владі люди, які думають про фермерів. Постійно з'являються різні програми фінансової підтримки. Сімейним господарствам допомагають. Навіть ті ж доільні апарати дають. Я за рахунок дотацій від держави за два роки назбирав на новий трактор МТЗ. Це стимулює і допомагає розвиватися таким фермерам.

Однак, за словами чоловіка, є багато рішень, що навпаки, заважають малим господарствам.

- Це стосується ринку землі. Я маю власні паї, але багато землі беру в оренду. Люди зараз пропонують одну ціну, а якийсь агрохолдинг, на відміну від мене, запропонує навіть удвічі більшу. І може настати такий момент, коли для мене це стане невивідним. Або ця земля просто викуплять, а що тоді робити - ніхто не знає. - підсумовує фермер.

Попри різні труднощі Степан Денисюк упевнений, що його справу продовжать діти. Але для цього, наголошує чоловік, потрібно хотіти працювати на своїй землі.

- Знаєте, я людина радянська. І хоч, щоб у нашій державі було все своє. Хоча би в основних сферах, а то ми вже навіть сало закуповуємо з-за кордону. Так не має бути. Є своя земля і її потрібно розвивати.

Вадим НОВАК.
Фото Василя СОСЮКА.

«Живемо, як у селі»

Корінний житель Калинівки Микола Кухаревич 30 років працював столярем у колгоспі Степаня. Зараз з дружиною обоє на пенсії.

- Отримую 2 тисячі 800 гривень пенсії. Коли був на роботі, хоч зарплата була невелика, але за ті гроші в рази більше чогось купити можна було. Якби так зараз було,

Микола КУХАРЕВИЧ корінний житель Калинівки.

